

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/149/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1011200252
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Moravčíková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:1011200252.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Moravčíková, PhD. a členiek senátu: JUDr. Eva Barcajová a JUDr. Mária Klepancová v právnej veci žalobca: JUDr. Martina Mrázová, správca konkurznej podstaty úpadcu TAZ, a.s., v likvidácii, Coburgova 84, Trnava, IČO: 36 227 803, zastúpený JUDr. Soňou Pohovejovou, advokátom so sídlom Bratislava, Záhradnícka 37, proti žalovanému: V. H., narodený XX.X.XXXX, G. XXXX/XX, Y., zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., IČO 36 227 803, Coburgova 84, Trnava, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Mgr. Ing. Pavol Korytár, správca úpadcu „Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, IČO 00 009 199, so sídlom Trnava", Sladovnícka 13, Trnava, právne zastúpený: Mgr. Mgr. Pavol Sojka, advokát, Námestie Matice slovenskej 1713/8, Dubnica nad Váhom, adresa na doručovanie: Trnava, Sladovnícka 13, o zaplatenie 1.043,04 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Trnava č.k. 10C/139/2011-238 zo dňa 19. februára 2013 v spojení s opravným uznesením č.k. 10C/139/2011-255 zo dňa 15. marca 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 81,50 eur k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní.

Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 83,06 eur k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh žalobcu zamietol a zaviazal ho zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v sume 223,54 eura a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov právneho zastúpenia v sume 457,56 eura. Žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 428,68 eura s poplatkom z omeškania vo výške 1 promile denne zo sumy 428,86 eura od 14.2.2011 do zaplatenia, pričom podaním zo dňa 16.1.2012 doručeným súdu dňa 18.1.2012 vzal navrhovateľ návrh späť v časti o zaplatenie poplatku z omeškania vo výške 1 promile denne zo sumy 428,68 eura od 14.2.2011 do 25.1.2012 a vo výške 0,5 promile denne zo sumy 428,68 eura od 26.1.2012 do zaplatenia a požiadal o pripustenie zmeny návrhu tak, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.043,04 eura s poplatkom z omeškania vo výške 0,5 promile denne zo sumy 1.043,04 eura od 26.1.2012 do zaplatenia. Uznesením číslo konania 10C/139/2011-108 zo dňa 2.4.2012 súd konanie v uvedenej časti zastavil a pripustil uvedenú zmenu návrhu. Predmetom konania bolo teda zaplatenie sumy 1.043,04 eura s poplatkom z omeškania vo výške 0,5 promile denne zo sumy 1.043,04 eura od 26.1.2012 do zaplatenia. Zo skutkových zistení mal súd preukázané, že byt číslo XXX, nachádzajúci sa na 1. nadzemnom podlaží, vo výmere 64,69

m2, v bytovom dome súpisné číslo XXXX na parcele číslo XXXX/XXX, na ulici G. XX v Y., bol daný odporcovi a Mgr. M. T. do užívania na základe Zmluvy o nájme bytu zo dňa 5.8.2002 uzatvorenej s navrhovateľom. Úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu platil odporca od novembra 2008 vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu. Predmetný byt vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu vlastní Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii, IČO 00 009 199. Uznesením Krajského súdu v Bratislave číslo konania 3K 105/99 zo dňa 21.12.1999 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka „TAZ, a.s., v likvidácii, IČO 36 227 803, so sídlom Coburgova 84, Trnava“ a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. Dušan Pohovej. Uznesením tunajšieho súdu číslo konania 25K/2/2007-70 zo dňa 12.9.2007 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka „Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii, IČO 00 009 199, so sídlom Trnava“ a za správcu úpadcu bol ustanovený Mgr. Peter Ondreička, ktorý bol uznesením tunajšieho súdu číslo konania 25K/2/2007-823 zo dňa 12.12.2007 z funkcie správcu konkurznej podstaty odvolaný a do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený Mgr. Ing. Pavol Korytár. Žalobca ako správca konkurznej podstaty úpadcu „TAZ, a.s., v likvidácii, IČO 36 227 803, so sídlom Coburgova 84, Trnava“, zahrnul dňa 8.6.2000 predmetný byt, resp. obytný dom, v ktorom sa byt nachádza, do súpisu majetku patriaceho do podstaty. Rovnako vedľajší účastník na strane odporcu ako správca úpadcu „Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, IČO 00 009 199, so sídlom Trnava“, zahrnul dňa 16.10.2007 predmetný byt, resp. obytný dom, v ktorom sa byt nachádza, do súpisu majetku patriaceho do podstaty. V prejednávanej veci bola sporná otázka, kto bol vlastníkom, resp. osobou oprávnenou nakladať s predmetným bytom. Na základe výsledkov dokazovania dospel súd k záveru, že nárok navrhovateľa nie je dôvodný. Požadovaná suma vrátane príslušenstva predstavovala nedoplatok za plnenia poskytované s užívaním bytu od januára 2008 do decembra 2008 v sume 428,68 eura a od januára 2009 do marca 2009 v sume 614,36 eura, t. j. spolu v sume 1.043,04 eura. Žalobcovi sa nepodarilo v prejednávanej veci preukázať, že v rozhodnom období bol úpadca „TAZ, a.s., v likvidácii, IČO 36 227 803, so sídlom Coburgova 84, Trnava“, vlastníkom sporného bytu, resp. že bol osobou oprávnenou nakladať so sporným bytom. V posudzovanom prípade súd za základ svojho rozhodnutia mal predovšetkým zistenie, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 44Cbi/6/2007 bola žaloba navrhovateľa o vylúčenie predmetného bytu z konkurznej podstaty úpadcu „Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii, IČO 00 009 199, so sídlom Paulínska 20, Trnava“, rozsudkom tunajšieho súdu číslo konania 44Cbi/6/2007-653 zo dňa 26.3.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave číslo konania 21CoKR/4/2008-767 zo dňa 23.9.2008 a s dopĺňacím rozsudkom Krajského súdu v Trnave číslo konania 21CoKR/4/2008-915 zo dňa 29.10.2009 zamietnutá z vecných dôvodov. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa na podanom návrhu mal vecný dopad na výsledok sporu v podobe vydania meritorneho rozhodnutia, ktorým súd návrh zamietol, keďže nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že účastník nie je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti, o ktoré sa v konkrétnom konaní jedná. V konaní vedľajší účastník na strane odporcu vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k celému uplatnenému nároku, ktorou vznesenou námietkou premlčania sa súd zaoberal. Vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu od 1.1.2008 do 31.12.2008 vyhotovil navrhovateľ dňa 25.5.2009 a Vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za pomernú časť roka 2009 vyhotovil navrhovateľ dňa 25.5.2010, teda v deň ich vyhotovenia navrhovateľ získal vedomosť, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohacuje a aká konkrétna je výška bezdôvodného obohatenia. Subjektívna premlčacia doba tak začala plynúť navrhovateľovi dňa 25.5.2009 a dňa 25.5.2010, keďže týmto dňom bol naplnený subjektívny prvok rozhodujúci pre začatie jej plynutia pozostávajúci z vyššie uvedených dvoch zložiek. Návrh na začatie konania podal navrhovateľ na súd dňa 18.2.2011, teda zjavne pred uplynutím dvojročnej premlčacej doby, keďže dvojročná premlčacia doba by uplynula navrhovateľovi vo vzťahu k vyúčtovaniu za rok 2008 dňa 25.5.2011 a vo vzťahu k vyúčtovaniu za január - marec 2009 dňa 25.5.2012. Súd prvého stupňa nárok na zaplatenie sumy 1.043,04 eura s príslušenstvom tak nepovažoval za premlčaný, žalobu však zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 OSP tak, že tieto priznal plne úspešnému žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi tak, ako boli správne a včas uplatnené.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalobca a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že jeho žalobe vyhovie. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a teda sú tu dané odvolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d), písm. f) OSP. Žalobca sa návrhom domáhal zaplatenia pohľadávky proti žalovanému z titulu nedoplatku na službách spojených s užívaním

bytu, keď nájomný vzťah medzi účastníkmi konania, založený na základe zmluvy o nájme bytu, nebol dosiaľ spochybňovaný a vzhľadom na zápis v LV bol v tom období žalobca vlastníkom bytu. Žalobca je správcom konkurznej podstaty úpadcu TAZ, a.s., v likvidácii, keď do súpisu majetku, patriaceho do podstaty, bol zaradený aj byt v užívaní žalovanému. Tvrdenie, že žalobca v predmetnom období nebol vlastníkom predmetného bytu, resp. oprávnenou osobou, ktorá môže vykonávať vlastnícke práva k bytu, považuje za nesprávne s poukazom na § 14 písm. a) v spojení s ustanovením § 19 zákona č. 328/1991 Zb., podľa ktorých je oprávnenie správcu vec držať, užívať a požívať jej plody a úžitky bez ohľadu na to, či je úpadca vlastníkom predmetnej veci, a to až do doby, pokiaľ nebude právoplatne rozhodnuté o vylúčení predmetnej veci z konkurznej podstaty úpadcu. Oprávneným správcom konkurznej podstaty je JUDr. Dušan Pohovej ako správca konkurznej podstaty úpadcu TAZ, a.s. v likvidácii, pričom práva a povinnosti spojené so súpisom majetku do konkurznej podstaty svedčia tomu správcovi, ktorý majetok spísal ako prvý, a teda správca úpadcu TAZ, š. p., vôbec nemal právo zapísať do súpisu všeobecnej podstaty dotknuté nehnuteľnosti. Do marca 2009 bol žalobca vedený ako vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností. Na základe uvedeného je odvolateľ toho názoru, že pokiaľ by aj takúto argumentáciu odvolací súd neprijal a dospel by k záveru, že žalobca nebol vlastníkom bytu, žalovaný získal bezdôvodné obohatenie, keďže odoberal služby spojené s nájmom a toto je povinný žalobcovi vydať. Napadol aj oprávnenosť náhrady trov konania vedľajšieho účastníka, keďže jeho účasť v konaní nepovažuje za dôvodnú. Rozhodnutie súdu prvého stupňa žiadal zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

K doručenému odvolaniu podal písomné vyjadrenie vedľajší účastník, ktorým požiadal o konečné, záväzné a autoritatívne rozhodnutie súdu vo veci, pričom zrekapituloval svoje doterajšie stanoviská. Poukázal na to, že v roku 2008 žalobca posúdil, že majetok patrí úpadcovi len na základe zápisov o vlastníckom práve úpadcu na príslušných LV bez bližšieho posúdenia neúplnosti notárskej zápisnice č. N72/92, NZ75/92 k prevodom dotknutého majetku. Podľa vedľajšieho účastníka úpadca nemohol na základe týchto notárskych zápisníc nadobudnúť žiaden majetok, keďže zápisnica neobsahuje určenie nehnuteľností, ktoré by mali vstupovať do základného imania úpadcu. Žalobca odmieta akceptovať závery právoplatných rozhodnutí Okresného súdu Trnava, Krajského súdu v Trnave, Krajskej prokuratúry v Trnave, Generálnej prokuratúry SR ako aj NS SR. Z obsahu uvedených rozhodnutí jednoznačne vyplýva záver, že vlastníkom dotknutých nehnuteľností nebol a nie je úpadca, pretože neboli predmetom privatizácie a majetok patrí Trnavským automobilovým závozom, š.p.. Čo sa týka tvrdenia, že žalovaný mal získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu vedľajší účastník uviedol, že takáto úvaha je nesprávna z dôvodu, že žalobca dodával služby do nehnuteľnosti patriacej vedľajšiemu účastníkovi, nemohol ich dodávať priamo fyzickým osobám užívajúcim túto nehnuteľnosť na základe zmluvy s vlastníkom, teda žalovaný nie je pasívne vecne legitimovanou osobou. Zdôraznil, že vedľajší účastník v záujme predídania ďalším konfliktom tieto sumy na účet žalobcu uhradil, pričom pre istotu zotrval na vznesenej námietke premlčania. Žiadal rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný žiadal rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť. Vo svojej argumentácii zopakoval už uvádzané dôvody nesprávnosti úvahy žalobcu týkajúce sa nároku uplatneného v konaní. Súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu a jeho výsledkom bolo osvedčenie nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní, čo musí viesť k zamietnutiu návrhu. Hodnovernosť zápisu žalobcu ako vlastníka v katastri nehnuteľností bola spochybnená a došlo k vyvráteniu zákonnej domnienky podľa ust. § 70 katastrálneho zákona. Súdom správne ako prejudiciálnu otázku posúdil vlastníctvo žalobcu k nehnuteľnosti, rešpektujúc tak zásadu hospodárnosti konania. Následne tvrdené bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, vznesené počas odvolacieho konania žalobcom, nie je skutočnosťou, na ktorú možno podľa ust. § 205a OSP prihliadať. Navyše, v konaní bolo preukázané, že žalovaný riadne plnil svoje povinnosti voči skutočnému vlastníkovi bytu, teda na jeho strane nemohlo obohatenie vzniknúť. Už v konaní 16C/61/2011 bolo súdom vyslovené, že medzi žalobcom a žalovaným nevznikol nájomný vzťah a tvrdená nájomná zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom. Žiadal rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou - podal ho včas účastník konania (§ 201, 204 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 OSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 204 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach daných

rozsahom a dôvodmi odvolania, vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Odvolací súd vo veci rozhodol podľa § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania tak, že rozsudok verejne vyhlásil, keďže vec bola ústne prejednaná pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, a nariadenie pojednávania nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a vec správne právne posúdil. Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd k odôvodneniu vecne správneho napadnutého rozhodnutia pre úplnosť uvádza k veci nasledovné:

V zmysle zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (v súčasnosti zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii) základným podkladom pre speňaženie podstaty je súpis konkurznej podstaty, ktorý vykonáva správca konkurznej podstaty. Predmetom konkurzu sú veci, byty a nebytové priestory, práva a iné majetkové hodnoty, ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu, a majetok, ktorý dlžník nadobudol počas konkurzu, ako aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil svoj záväzok. V súpise musí byť zachytený celý rozsah konkurznej podstaty a správca do súpisu podstaty zahrnie aj všetky pochybné prípady spolu s poznámkou o dôvodoch pochybnosti. Správca konkurznej podstaty úpadcu zaradí do súpisu každú vec, o ktorej je presvedčený, že patrí alebo môže patriť do podstaty. Nemá pritom povinnosť skúmať existenciu vlastníckeho práva úpadcu k zapisovaným veciam a vec do súpisu zaradí aj v prípade, ak má pochybnosti, či skutočne do podstaty patrí. Vtedy ju ale zapíše do podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo o iných dôvodoch, ktoré jej zaradenie do súpisu spochybňujú. Konkurzný súd posúdi dôvody spochybňujúce zaradenie veci do podstaty a buď vec z podstaty vyradí, alebo osobe, ktorá spochybňuje zaradenie veci do podstaty, uloží lehotu na podanie vylučovacej žaloby. Táto žaloba má procesnú povahu a nedodržanie stanovenej lehoty má za následok to, že vec sa považuje ako do súpisu oprávnene zahrnutá a dotknutá osoba sa už nemôže domáhať svojho práva k nej. Rovnaký záver je potrebné urobiť aj v prípade, ak osoba, ktorá sa cíti byť vlastníkom určitej veci, nenamieta jej zapísanie do konkurznej podstaty, nedovoľáva sa teda svojho vlastníckeho práva k nej a nežiada ju ani vylúčiť z podstaty, alebo svoje námietky voči zaradeniu veci do podstaty vezme späť. Potom totiž platí, že do podstaty patria veci, ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu. Súpis podstaty tvorí právny podklad pre speňaženie majetku patriaceho do podstaty, lebo speňažený môže len ten majetok, ktorý bol spísaný, pričom správca je oprávnený takto spísaný majetok speňažiť okrem prípadu, ak bol zo súpisu zákonným spôsobom vylúčený.

Ustanovenie § 78 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii výslovne ustanovuje, že súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene. V prípade určovacej žaloby podľa § 78 zákona č. 7/2005 Z.z. ide v rámci žalôb podľa § 80 písm. c) OSP o určovaciu žalobu sui generis, kde naliehavý právny záujem je daný existujúcim konkurzným konaním a z neho vyplývajúcou požiadavkou rýchlosti a hospodárnosti konania v zmysle § 6 OSP, ktorej realizácia je zabezpečená tým, že sa v ňom rieši otázka vlastníctva (ÚS SR 202/2011). Správne súd prvého stupňa riešil ako predbežnú otázku to, kto bol prenajímateľom, resp. osobou oprávnenou disponovať s predmetným bytom v rozhodnom období. Navrhovateľ síce predložil list vlastníctva, v ktorom je zapísaný úpadca ako vlastník predmetného bytu, avšak dňa 26.03.2008 Okresný súd Trnava rozsudkom č.k. 44Cbi/6/2007-653 zamietol žalobu

žalobcu o vylúčenie nehnuteľností (vrátane predmetného bytu) zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava, a dňa 23.09.2008 Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 21CoKr/4/2008-767 potvrdil uvedený rozsudok Okresného súdu Trnava, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť 20.11.2008. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 6Obdo/38/2009 zo dňa 18.02.2010 odmietol dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 21CoKr/4/2008-767. Ústavný súd SR uznesením č.k. II. ÚS 312/2010-19 odmietol ústavnú sťažnosť JUDr. Dušana Pohoveja.

Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 44Cbi/6/2007-653 zo dňa 26.03.2008 vyplýva, že žalobca neuniesol dôkazne bremeno a nepreukázal právo, ktoré zapísanie majetku do súpisu úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze vylučuje. Žalobca nepreukázal existenciu platného právneho úkonu, ktorým došlo k nadobudnutiu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam na FNM a následne na žalobcu, a preto súd návrh ako nedôvodný zamietol. V odôvodnení rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, č.k. 21CoKR/4/2007 - 767 zo dňa 23.09.2008 sa okrem iného uvádza, že žalobca na svoje tvrdenia nepredložil a ani nenavrhol vykonať žiadne relevantné dôkazy a preto súd prvého stupňa správne konštatoval, že neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu. V danom prípade žalobca svoje vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam postupom podľa § 78 zákona o konkurze a reštrukturalizácii neosvedčil, keď nebola úspešná jeho žaloba o vylúčenie nehnuteľností (vrátane predmetného bytu) zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, a preto tu platí zákonná domnienka (aj keď nie je výslovne uvedená v ust. § 67 zák. č. 7/2005 Z.z. účinného v čase vyhlásenia konkurzu), že sporné nehnuteľnosti boli do súpisu úpadcu zapísané oprávnene, a teda ich vlastníkom bol úpadca Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, aj keby v konečnom dôsledku nebolo išlo o jeho majetok.

V súvislosti s vyššie uvedeným odvolací súd uvádza, že aplikovanie zásady priority v prípade kolízie zápisov identického majetku do viacerých konkurzných podstát považuje za správny. Tento názor vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/249/2008, na ktorý odvolateľ poukazuje. V čase zapísania majetku do súpisu oboch konkurzných podstát zákon č. 328/1991 Zb. resp. zák. č. 7/2005 Z.z. tento duplicitný zápis nezakazoval tak, ako je to upravené v súčasnosti v zmysle ust. § 78 ods.9 zák. č. 7/2005 Z.z., avšak odvolateľ uvedený právny názor nesprávne interpretuje na danú vec, v ktorej je odlišná situácia. V súčasnosti už bolo rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 44Cbi/6/2007-653 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 21CoKr/4/2008-767 právoplatne rozhodnuté o nedostatku vlastníckeho práva úpadcu k dotknutému majetku, čím zásada priority stratila opodstatnenie. Pokiaľ v rámci speňažovania podstaty správca takúto vec predá, nemôže sa tretia osoba úspešne domáhať určenia vlastníckeho práva, prípadne vydania veci, lebo v zmysle § 132 Občianskeho zákonníka, takéto nadobudnutie má právne účinky prevodu vlastníctva aj proti pôvodnému vlastníkovi (ÚS SR 263/2009).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že sporné byty sú predmetom konkurzného konania vyhláseného na majetok úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava, a iba správca uvedeného úpadcu je oprávnený disponovať s uvedenými nehnuteľnosťami. Na základe uvedeného sa tak domnienka o vlastníctve, svedčiaca osobe zapísanej na liste vlastníctva v rozhodnom čase v zmysle ust. § 70 a nasl. zákona č. 162/1995 Z.z. považuje za vyvrátenú citovanými právoplatnými rozsudkami o zamietnutí vylúčenia nehnuteľnosti zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava. Keďže žalobca nebol a ani nie je vlastníkom bytov, nemohol nájomcom týchto bytov voči nemu vzniknúť nedoplatok na službách spojených s nájmom, keďže pokiaľ takéto služby pre predmetné byty zabezpečoval, mohol mu vzniknúť nárok na ich cenu len titulom bezdôvodného obohatenia voči vlastníkovi týchto bytov, t.j. vedľajšiemu účastníkovi. Z tohto dôvodu nemôže byť ani žalovaný pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní pri posudzovaní nároku titulom bezdôvodného obohatenia, ako navrhoval žalobca. Súd prvého stupňa správne dospel k záveru, že návrh je potrebné zamietnuť. Nebolo dôvodné sa následne zaoberať námietkou premlčania, keďže nárok bol zamietnutý správne z dôvodu konštatovania nedostatku aktívnej vecnej legitimácie meritom uplatneného nároku. Z tohto dôvodu sa odvolací súd námietkou premlčania nezaoberal.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa žalobu žalobcu zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil v celom rozsahu.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 OSP. Keďže žalovaný a spolu s ním vedľajší účastník boli v odvolacom konaní plne procesne úspešní, náhradu trov odvolacieho konania im odvolací súd priznal, nakoľko si ich náhradu návrhom v zmysle § 151 ods. 1 OSP riadne uplatnili, a to ako trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 81,50 eur žalovanému a sumu 83,06 eur vedľajšiemu účastníkovi (jeden úkon právnej služby vyjadrenie k odvolaniu 61,41 eur plus režijný paušál vo výške 7,81 eur a zákonná DPH; rozdiel v priznanej náhrade spočíva v nesprávnom vyčíslení trov právnym zástupcom žalovaného, ktorý žiadal sumu nižšiu ako je súčet uvedených súm, teda súd mu rešpektujúc zásadu non ultra petitem priznal takto vyčíslenú náhradu).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.